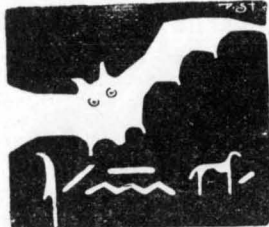

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JULES PERRIN

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

"Όταν μπήκα στη μικρή αυτή πόλι, την επαρχιακή κ' άπομερη, μού φάνηκε πώς είχα μπει σε τάφο..."

Ποιά άλλόκοτη ιδέα πέρασε απ' τ' ο μυαλό μου και μ' έσπρωξε να διαλέξω για προσωρινή διαμονή, άνακουφιστική της ταραγμένης μου ψυχής, την πεθαμένη αυτή πόλι;...

Δεν ξέρω... Τό μόνο που ξέρω είναι ότι, πικραμένος βαθειά για πολλούς και διάφορους λόγους από τό Παρίσι, έφραγα από κει με τόν θάνατο στην ψυχή μου, άποφασισμένος να ζαρώσω κάτω, μακριά, και ναβρω τη ληρημονία και τη γαλήνη σ' ένα περιβάλλον ήσυχου...

"Άφησα τίς βαλίτσες μου στον έρημο σχεδόν αταθιμό και σιγοπερπατώντας σαν χασομέρης, στους πιο έρημους άκρια δρόμους της μικροάλας πόλεως, κίτταξα για ένοικιαστήρια..."

Μιά νουζλα φρικτή έγκαταλείφωος τό σκέπαζε, απ' τ' α κεραμίδια του ως τ' α θεμέλια, ήσυχία γεωική άλιονόταν γύρω του και φαινόταν σαν θαμμένο κάτω από τόν βαρύ τόν ίσσιο λάμπυλλον κυπαρισσιών και κάτω απ' τό πνευό τό φύλλωμα γέφυρων πλατανιών, που τό τραγύριζαν...

"Η θλιμμένη μου ψυχή ταράχτηκε... Μιά άπαλή συγκίνηση ληψιμύρισε όλόκληρη την ύπαρξή μου... Τό σπιτάκι τούτο, τό μοχακικό και σαν στοιχειωμένο, ταίριαζε θαυμάσια στην κατάσταση που βρισκόμουν..."

Χτύπησα με τό μπατσιούνη μου την πόρτα και μιά γρηνή άναμαλιάρια ήρθε σε λίγο να μού άνοιξη... Με κίτταξε προσεχτικά με τ' α βαθουλωμένα μάτια της και με φώτισε με βραχνή φωνή, τί ζητούσα απ' αυτήν... Της είπα:

— Είδα τό ένοικιαστήριο, κυρία μου, κ' είπειδή μού άφανε τό έξωτερικό τού σπιτιού αυτού, θέλω να ριζώ μιά ματιά και στο έξωτερικό του..."

"Έκανε δυό-τρία βήματα πιο πίσω, με μισοανοιγμένο στόμα απ' την έκπληξή:

— Τρελλάηρατε;... μού φώναξε... Τό σπιτί είναι στοιχειωμένο!... Καθόταν, χρόνια πριν, οε δαύτο ένα ζευγάρι ταιριαστό, μ' κανέναν δέν έμαθε ποτέ του από που κρατούσε ή σκούφια του... Κι' ένα παιδί, απ' τ' α πολλά που πέρασαν κατόπιν, τούς βρήκαν άναίσθητους, αφού έσπασαν τίς πόρτες οί γειτόνοι... 'Ο νέος πέθανε κατά τό μεσημέρι κ' ή νέα έζησε, μ' ήταν παιδί τρελλή... Οί δικοί της ήρθανε σε λίγες μέρες και την κλείσανε στο φρενοκομείο... Είχε βαρεθεί φαινόταν τη ζωή του τό άγαπημένο και άχώριστο αυτό ζευγάρι, και θέλησε ν' αυτοκτονήση μ' ένα μαγκάλι κάρβουνα μισοαναμμένο, Κίτταζε τη γρηνή χωρίς να της μιλώ... Μόρφα γύρω μου άχόρταγα τόν θάνατο, μ' ή καρδιά μου δέν χτύπησε γοργότερα από πριν... Μήπως κ' έγώ δέν έκλεινα μέσα μου την παγωμένη τού Χάρου πνοή;... Μουρμούρισε:

— Νοικιάζω τό σπιτί, παρ' ό' αυτά που μού είπατε, και σ' ας κρατώ στην ύπηρεσία μου, άν δέν έχετε τίποτ' άλλο καλύτερο να κάνετε... Κοίνηση ή γρηνή άμίλητη τό στρίγγλα κεφάλι της, κλονάτας μου νόημα πώς-παραδέχεται την πρότασή μου... Της ξανάτα:

— Σε μιά ώρα θα στείλω τίς βαλίτσες μου απ' τόν σταθμό... Πάρε τ' α κλειδιά τους, συγκρίσε μου ένα δωμάτιο να καθήσω, τακτοποίησε τ' α πράγματά μου και καθάρισε παντού... Σκούπισε, ξεσκόνισε, κάνε παντού ό,τι θέλεις και μόνο τό δωμάτιο που βρέθηκε τό ζευγάρι μισοπεθαμένο, άφησε τό άπειραχτό... Δώσε μου μάλιστα τό κλειδί του, για νάμια σίγουρος πώς δέν θάμτης μέσα... Με κίτταξε με τρόμο, όπως θα κίτταξε τρελλό ή βρυκολακισμένο, μ' α δέν ξεστομίσε μιλιά... Περιορίστηκε μονάχα να κοινήη τό κεφάλι της άδιάδοχα... Της πλήρωσα τρείς μήνες προκαταβολή, σέπασα τό κλειδί της άπαίσιας καμαρούλας και με σκιμμένο τό κεφάλι μου την άφησα και βγήκα έξω...

Πέρασαν μέρες... Κι' άλλες τόσες νύχτες... 'Η κυρία Λεμεγιέρ — έτσι λεγόταν ή γρηνή-στρίγγλα ύπηρετριά μου — μ' άπόφευγε σαν την πανούκλα, και μόνον όταν μούφανε τό φαγητό ή σούφριζε κάθε πρωί την καμαρούλα μου, την έβλεπα μπροστά μου... "Όλον τόν άλλο διαβήσιμο καιρό της, 23 ώρες στο είκοσιτετράωρο, τίς περνούσε μακριά μου, κλεισμένη στην άπομερη καλύβα της, κάτω κει στο βάθος τού κήπου..."

Δέν άλλαξα μιλιά μαζί της... Ένοιωσε κ' αυτή πώς δέν μ' άρέσουν ή κουνιέντες και κλειδώσε όριστικά τό φαρούτιχο σόμα της... Βρήκα έτσι την ήσυχία μου και τη νομαξία μου, κ' όλημερίς τραγύριζα παντού, σ' όλες τίς καμαρούλες τού πένθημου αυτού ρημαδιακού... Διαβάξα λίγο, ρέμβαξα περισσότερο και περνούσα άπηνος την περισσότερη νύχτα, γλιστροώντας σαν βρυκόλακας στους σκοταδιασμένους διαδρόμους..."

Μιά βραδεία γεμάτη θλίψη και μελαγχολία, την ώρα που στον ου-

ρανό κυλούσαν σύννεφα βαρεία και μαύρα, κ' ό έξοδος θρηνούσε λιπητερά άνάμεσα απ' τ' α κλαδιά τών δέντρων, έγώ άκόμα βόλτες άσκοπες στον κήπο. "Όλα γύρω μου, κ' έμένα τόν ίδιο άκόμα, τ' α σκέπαζε ένα ηχητό, άπαίσιο σκοτάδι. Άγρυπνούσε μονάχα ή καρδιά μου κ' άνογνα τούς άταχτους χτύπους της να σπρώχνουν με τό ζόρι τό αίμα στο κορμί μου. Μιά κοκκινούβγια, κρημμένη στην κορφή ενός κυπαρισσιού, θρηνούσε άπαίσια... Και μού φαινόταν πιο άρσινική ή συναυλία τών χτύπων της καρδιάς μου καθώς ζενγαρονόταν πότε-πότε με τό κλαψιάρικο της κοκκινούβγιας ουθλιασμα..."

"Έξαφνα βρόντηξε της πόρτας τό κουνίδι... Έστρεψα τ' α βήματά μου πρós τ' α εκεί, σαν ύπνοτισμένος, χωρίς καθόλου να τρομάξω απ' την άσυνήθιστη, μιά τέτοια ώρα, έπίσκεψη που δεχόμουν... Την πρόφθη, άλλωστε, ύστερα από τόσον καιρό..."

"Άνοιξα την πόρτα κ' έστειλα ένα μάτσο από φωτερές άκτινες, με τό ήλεκτρικό μου φανάρι, στον άναπαιτεχον εκείνον έποκέτη..."

"Ήταν μιά κοπέλλα ζωτικής όμορφιάς, με μπερδεμμένα, ξεπλεκα ξανάτα μαλλιά, που φορούσε μιά δαντελλένα, όλόκληρη τουαλέττα..."

"Η λυγρή κορμοστασιά της άκινυβολούσε από μιά χάρι άλλόκοτη και ή έκφραση τών γαλανών — έξακριβόσια άγρότερα τό χρώμα τους — ματιών της, με σκέπαζε βαρεία με την άπεριγρηπη γοητεία της... Μού χαμογέλασε γλυκά και μούσε με τρυφερή, άπαλή φωνούλα:

— Θά με περιμένεις ώρα πολλή, άγοράκι μου χρυσό!... Μα δέν φαντάζεσαι τό τί τραβήξα μαζί τους, όσο να τούς ξεφορτωθώ... Μά... "Ελα, μίλησε μου... Μού θύμισες;... Δεν μού μιλάς; Στάσου να σέ φιλώσω τούλάχιστον έγώ, κακόπαιδο, αφού έσύ ούτε μιά εκκλησιάρικα δέν μού λές!..."

"Ένοιωσε, άνατριχιασμένος, ναρκωμένος απ' τό ύπερκομικό μυστήριο της σκηνής εκείνης, τη βελούδινη επαφή τών άρσινων, λεπτόν χειλιών της... Κι' ενώ την κυττούσα σαν τρελλός, με τ' α μάτια μου γεμάτα έκστασι και φρίκη θεική, πέρασε τό τρογευτό της μπράτσου στο δικό μου και με τραβήξε μαζί της, άβελιά μου, στο σπιτί μέσα..."

Είχε εδύσει έντομεταξύ, με κίνηση τού χερσού μηχανική, τό φανάρι μου και την άκολουθούσα σαν υπάκουο σκυλάκι, λουσιμένος σε ίδρώτα κρόνον... Κι' όσο ένοιουθα τη σίγουρη περπατήσά, εκείνης της άλόκοιμης νεράδας, που ήξερε τ' α κατατόπια τού σπιτιού μου καλύτερα από έμένα, τόσο και μ' έπνιγε ή άγνοία..."

Σχίσαμε κ' οί δύο μας τό ηχητό σκοτάδι, σαν φαντάσματα που βγήχαν από τάφο μοχλιασμένο, και σταματήσαμε στην κλειδωμένη καμαρούλα... Προσπάθησε να την άνοιξη κ' αφού δέν τό κατάφερε, μού ζήτησε τό κλειδί... Τό βρήκε μονομιάς, άνάμεσα σε τόσα άλλα, ξεκλείδωσε την πόρτα, μ' έφερε μαζί της μέσα και χωρίς τόν παραμικρότερο διαταγμό τραβήξε στη γωνία που ήταν τό κρεβάτι... Μουρμούρισε σιγαλά:

— "Ελα, άγαπημένο μου, και σε δίφρασε άφάνταστα ή ψυχή μου..."

Και πάλι δέν της μίλησα... Τό θολωμένο μου μυαλό νίκησε τη φρίκη της στιγμής εκείνης και μάντεψα, στη φουροτισιομένη μου ψυχή, την τρομερή, την άνατριχιαστική αλήθεια... Πήγα να ουθλιάξω, μ' α σφίχτηκε τό λαρόγγι μου..."

"Ήταν ή ΤΡΕΛΛΗ!... Σύννεψη για μιά στιγμή τό κοιμισμένο της μυαλό, έννοιωσε στην πεθαμένη της ψυχή τό στιγμιαίο ζωντανέμα της παλιούστανης και ξεφύγε απ' τό φρενοκομείο, διαρσινέη να γευτή την ετύχια, πάλι, στην παλιά, την άξέχαστη φωλιά της..."

Τ' α τρελλός τώρα κ' ένός, νοιώθοντας στο κορμί μου τη μεθυστική τού άπαλού κορμιού της ζεστασιά, διαρσινέος κ' έγώ για άγάνη άσυνήθιστη, χωρίς καμώματα ψευτιάς κ' ύποκρισίας να χαλούν τό άρωμά της, έσφιξα, έβαλω, στην άγκαλιά μου τη μισοζωντανή και μισοπεθαμένη εκείνη κούκλα..."

Πέρασαν μέρες ετύχιας... Τ' α ξεκουρδισμένα, και τών δυό, μυαλά μας δέν έβρισκαν τίποτα π' α άνόμαλο στο σατανικό αυτό ζευγάριμά μας..."

"Ήμουν για κείνη, α υ τ' ος που άλλοτε άγαπούσε, που πέθανε ένα άπαίσιο πρωί και πάλι μονομιάς ζωντανέφνε..."

Και ήταν κείνη για μένα, α υ τ' η που τόσον καιρό ζητούσα ναβρω... Μά που ποτέ της δέν έβρισκε ή άπαιτητική, ρομαντική καρδιά μου και που έξαφνα τ' α βρήκε, χωρίς καν να την περιμένη, τό σκοτεινό εκείνο βράδυ..."

Τόσο ήταν ταιριασμένες ή δυό ψυχές μας, που όλα γύρω μας κυλούσαν φυσικά, κανονικά... Άκουμπισμένη στο μπράτσο μου ή Άγνοστη καλή μου, ψιθύριζε λόγια άγάπης, που κυλούσαν στην ψυχή μου άπαλά και τη δρούσαν με την άνέφεραστη άγρότητα τους... 'Ολημερίς κόβαμε βολτίτσες στού κήπου τη δενδροστουξία, κ' όλονυχτίς κρατούσα την καλή μου σφιχτά στην άγκαλιά μου..."

Και μόνο ή κυρία Λεμεγιέρ — ή γρηνή στρίγγλα νοικοκυρά μου — πετούσε με τρόπο τό εργόχορδο της κ' έκανε τό σταυρό της κάθε που μ' ας έβλεπε... Μ' ας νόμιζε για σατανάδες με άνθρώπινο καλούπι, έ-

ΠΑΙ

αυ

τρέχε μακρὰ μὰς μουρμουρίζοντας ξόρκια, βλαστήμες καὶ κατάρες.

Ἐπε γνωρίζει στὸ πρόσωπο τῆς ἀγαπημένης μου τὴν τρολλή πρώην νοικάρισά της, καὶ μὲ νόμιζε πεῖν γιὰ βουκόλακα, γιὰ τὸν ἀναστημένο ἀπ' τὸν τάφο πρώτο της νοικάρη... Μοῦ τὸ φώναζε ἄλλωστε κατὰμυθρα μὰ μέρα:

—Θὰ φέρω τὸν πατᾶ, καταραμένη, νὰ σὰς διαβάσῃ... Νὰ ξαναπᾶς στὴν Κόλασι πού σὲ ξέρασε γιὰ τὶς ἀμαρτίες μου... Δὲν σὲ γνωρίζω ἀμέσως διὰν ἤρθες νὰ νοικιάσῃς τὸ ρημαδιακό μου, μὰ τὸρα εἶμαι βέβαιη... Ἐίσαι ὁ πεθαμένος προηγούμενος νοικάρης, ποῦπνιξες τὴ βρομικὴ ψυχὴ σου μ' ἓνα μαγκάλι κάρβουνα... Κι' ἡ μάγισσα ἢ φίλενάδα σου, πέταξε τὸν ζουρλομανδύα της μὸλις ἔνοιωσε πὸς βρουκόλακισες, κι' ἤρθε νὰ σ' ἀνταμώσῃ... Ἐἶς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ξορραζόμενοι νάστε, κι' οἱ δύο σὰς, σατανάδες!... Ἀμήν!...

Ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς, μὰς μοιγίζωσε καὶ ἔφηνε τρεχάλα... Χλώμισσε ἡ ἀγαπημένη μου... Μὲ κῆτταξε σὰν ἀνίδειη, σὰν μορφοπαῖδι, καὶ μορφοφύρισε στ' αὐτὴ μου:

—Κάποιον νοιώθω νὰ μὰς κυνηγᾷ... Θὰ μὰς κάνουνε οἱ ἄνθρωποι κακό... Κνιτοῦν μὲ μάτι βουλοῦ καὶ φθονερὸ τὴν ἀτέραντὴ ἀγάπῃ μας... Φεύγουμε μακρὰ τους;...

Ταράχτηκε ἀπ' τὸν πόνο ἢ ψυχῆ μου... Τὴν κῆτταξε κλαιμένους καὶ μὲ κῆτταξε κλαιμένη... Γυρίσαμε παιτοῦ τὴ φοβισμένη μὰς ματιά καὶ νοιώσαμε φριχτὸ τὸν κίνδυνο τοῦ χωρισμοῦ μὰς νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπ' ὅλες τὶς μεριές... Μουρμουρίζω ἀνατριχιασμένος:

—Φεύγουμε, γλυκεριά μου... Ἀπόψε κίλας θὰ φύγομε, μακρὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, μ' ἓνα μ α γ κ α λ ι κ α ρ β ο υ ν α, ὅπως εὐὸ θέλησες κάποτε νὰ φύγῃς, χωρὶς νὰ τὸ καταφέρῃς... Μὰ ἔνοια σου... Μαζύ μου θὰ φύγῃς καὶ σὺ ὀριστικά, μακρὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους... Μακρὰ ἀπ' τὴν κακία τους... Δὲν θὰ χωρίσουμε ποτὲ μὰς πεῖν... Ἀνθρώποι!... Ὅλα τὰ ἔτοιμάσαμε γι' ἀπόφρη...

Ἔχετε γειά... Σὰς συγχωροῦμε πρώτοι... Συγχωρεστε μὰς καὶ σεῖς... Ἀδριο θὰ εἶμαστε πεῖν γιὰ πάντα μακρὰ σὰς...
.....
Τὴν ἄλλῃ μέρα ἡ Ἀστρινιομία, σπάζοντας τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς της, βεῖκε δύο πτωμάτα, σφιχτὰ ἀγκυλισμένα... Τὸ ἀλλόλοτο ζευγάρι εἶχε πάφρη πεῖν νὰ ζῆ...

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

Ἔνας ἄντρας κορυφὸς καὶ μὴ στραβὴ γυναῖκα εἶνε πάντα ἀντρώπινο εὐτυχισμένο.

Δανικὴ.

Τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου του κάθε ἄντρας ἀνακαλύπτει σὲ μὴ μέρα μέσα ὅτι γέρασε κατὰ ἑπτὰ χρόνια.

Ἀγγλικὴ.

Ἔνας ἄντρας μπορεῖ νὰ κἀνῃ ξρωτα μ' ὅποια γυναῖκα θέλει, μὰ πρέπει νὰ παντρεύεται μόνο ἐκείνη πού τοῦ ταιριάζει.

Ἀγγλικὴ.

Ὅταν παντρεύεται τὸ γεράκι, ἡ κόττα κάνει τὸ καλύτερο ἀγὼ τῆς.

Ἰρλανδικὴ.

Μόνον αἱ νεόπαντροι λένε στὴ γυναῖκα τους ὅλα τὰ μυστικά τους.

Τοῦ φτωχοῦ ὁ γάμος εἶνε τὸ κατῶφλι τῆς δυστυχίας.

Γαλλικὴ.

Γερμανικὴ.

ΓΙΑ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

Ἔνα γέριζο λιοντάρι εἶνε προτιμώτερο ἀπὸ ἓνα νέο γαιδοῦρι.

Λατινικὴ.

Ἡ σπηλιὰ τοῦ λιονταριοῦ εἶνε πάντα ἐπικίνδυνη, κι' ὅταν ἀκόμα εἶνε ἀδειανή.

Γερμανικὴ.

Ἐἶνε δύσκολη δουλειὰ νὰ λιμάρῃς τοῦ λιονταριοῦ τὰ δόντια.

Ἰσπανικὴ.

Ὅποιος κάνει τὸ λιοντάρι στῆς εἰρήνης τὸν καιρὸ, γίνεται ξωκάδι ὅταν ἀρχίσει ὁ πόλεμος.

Λατινικὴ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΖΗΜΙΕΣ

Ἡ μικρὴ ζημία μὰς τρομάζει, μὰ ἡ μεγάλη μὰς κάνει πὸς φρόνιμους.

Ἰσπανικὴ.

Ἔπειτ' ἀπ' τὴ μὴ ζημιά ἔρχονται μὰς καὶ ἡ ἄλλες.

Γαλλικὴ.

Κάλλιο νὰ χαθῇ ἡ ἄγκυρα παρὰ ὄλο τὸ καράβι.

Ὁλλανδικὴ.

Ὅποιος χάνει, ἔχει πάντα τὸ ἄδικο μὲ τὸ μέρος του.

Γερμανικὴ.

Πρόσεχε πάντα ἐκείνον πού δὲν ἔχει τίποτα νὰ χάσῃ. Ἐἶνε ἄχρηστος γιὰ φίλος κι' ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς.

Κινεζικὴ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η ΜΟΔΑ, ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ, ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ Κ.Α.Π

(Ἡ Συμβουλὴς τῆς Φίλης σὰς)

—ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΚΑΙ Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Στὸ προηγούμενο φύλλο ἐξηγήσαμε στὶς ἀγαπητές μὰς ἀναγνώστριες πὸς νὰ τῆναι ἀνάλογο μὲ τὴ διάπλασι τοῦ σώματός τους, γιὰ νὰ φαῖνται πάντοτε κομψές καὶ καλοντυμένες. Συνεχίζουμε σήμερα τὶς συμβουλές μὰς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζήτηματος, γιὰ νὰ μιλήσουμε κατόπιν γιὰ διάφορα ἄλλα ἐνδιαφέροντα ζητήματα.

Ἄν τύχει λοιπὸν νὰ εἰσθε περισσότερο λαχουλή ἀπ' ὅτι ἐπιβάλλει ἡ μόδα, νὰ προτιμάτε πάντοτε τὶς κίλς φοδῆτες ἀπὸ τὶς πιετωτές καὶ ἰδίως ν' ἀποφεύγετε τὶς πολλὰς πιέτες στὰ πλάγια. Πολλὴ ἀδυνατίζουν ἢ φοδῆτες πού ἀποτελοῦνται ὄλο ἀπὸ λοξὰ φύλλα, ἐνὼ ἀντιθέτως τὰ βολάν, ὅταν μάλιστα ἀρχίζουν ἀπὸ τὴ μέση, λαχαίνουν πολὺ. Ἄν εἰσθε πὸς ἀδύνατοι στοὺς ὤμους καὶ πὸς παχεῖα στοὺς γοφούς, νὰ προτιμάτε τοὺς γιακάδες σὲ σχῆμα πελερίνας, τὶς μικρὲς κἀπ, τὰ κίλς μανίκια καὶ ν' ἀποφεύγετε κάθε γαρνιτούρα ἀπὸ τὴ μέση ὡς τοὺς γοφούς. Ἄν πάλι συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, τότε νὰ προτιμάτε τοὺς μακρουλοὺς καὶ στενοὺς γιακάδες, νὰ στολιζετε τὸ κορσὸς μὲ διάφορα ντεκούπ, πού εἶνε τόσο τῆς μόδας, καὶ νὰ προτιμάτε τὸ μικρὸ ντεκολτέ.

Πολλὴ συνθηθίζονται φέτος οἱ φρόγγοι ὡς γαρνιτούρα τοῦ ντεκολτέ. Ἀπὸ τὴν τοποθέτησι ὅμως τοῦ φρόγγου ἐξαρτᾶται ἂν τὸ φορέμα σὰς θὰ σὰς κολακεύῃ ἢ ὄχι. Ἄν ἔχετε ἀδύνατο ντεκολτέ, τότε νὰ βάζετε τὸν φρόγγο στὴ μέση τοῦ ἀνοίγματος τοῦ κορσῶς. Ἄν ἔχετε λαμὸ μᾶλλον κοντὸ, νὰ προτιμάτε τὸν φρόγγο στὸν ὄμο. Ἄν ὁ λαμὸς σὰς εἶνε λεπτὸς καὶ ἀδύνατος, ταιριάζει ὁ φρόγγος πίσω στὸν τράχηλο. Ἄν ὁ τράχηλός σὰς εἶνε κάπως παχὺς, ὅπως συμβαίνει σὲ πολλὰς κυρίες, τότε σὲ φορέματα χωρὶς γιακά νὰ ἀφίνετε πίσω λίγο περισσότερο ντεκολτέ, μικρὸ ἢ τετράγωνο.

***

Στὶς ψηλὲς καὶ λεπτὲς γυναῖκες, ὁποιοδήποτε φορέμα πηγαίνει πολὺ πὸς εὐκόλα ἀπ' ὅτι στὶς κοντές καὶ παχεῖες. Κι' αὐτές ὅμως ἀκόμη πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὰ ντυσίματα πού τὶς κάνουν νὰ μοιάζουν μὲ ταβανόκοιτες ἢ μὲ σπάρτα.

Ἄλλα, ἀγαπητὴ ἀναγνώστρια, δὲν εἰσθε μόνον ψηλὴ ἢ κοντὴ ἢ λεπτὴ ἢ λαχουλή. Εἰσθε ἀκόμη καὶ ξανθὴ ἢ καστανὴ, λευκὴ ἢ μελαχροινὴ. Καὶ τὸ χρομί των μαλλίων καὶ τοῦ δέρματος εἶνε ἕνας σημαντικὸτατος παράγονς στὴν ἐκλογὴ τῆς τουαλέτας.

Στὸν τόπο μὰς τὸν μεσημβρινὸ, ἢ καστανὲς καὶ ἢ μελαχροινὲς ἵπτεροῦν. Πρέπει λοιπὸν νὰ διαλέγουν γιὰ τὸ φορέμα τους ἓνα χρομί πού νὰ γινεκαίνῃ τὸν χροματισμὸ τοῦ δέρματός τους καὶ νὰ μὴν τὶς ἀγορεύῃ.

«Τὸ κίτρινο εἶνε τὸ φτιασίδι τῆς μελαχροινῆς», λέει ἡ λαϊκὴ σοφία καὶ ἔχει ἀπόλυτος δίκιο. Κανένα χρομί δὲν κολακεῖν τόσο μὴ μελαχροινὴ ὅσο τὸ κίτρινο σ' ὅλες του τὶς ἀποχρώσεις. Καὶ τὸ τριανταφυλλὶ ὅμως εἶνε ἓνα χρομί πού πηγαίνει ὄμοια σὲ μὴ μελαχροινὴ, φτάνει νὰ μὴν εἶνε πὸς ζοφερό, γιὰτὶ τότε προστιζεῖ.

Τὸ κόκκινο εἶνε ἓνα χρομί πολὺ τῆς μόδας καὶ πολὺ κολακεντικό. Ὅταν ὅμως πρόκειται νὰ φανῆσθε κόκκινο φορέμα, μὴ διαλέξετε κανένα μὲ τὸ χρομί τῆς παταρόνας. Πολλὸ πὸς ὄμοιο καὶ συμπληθητικό εἶνε τὸ κόκκινο πού κλίνει πρὸς τὸ βυσσινὶ ἢ πρὸς τὸ κοραλλί.

Ἔνα χρομί πού κολακεῖν πολὺ τὶς μελαχροινές, παρ' ὄλο πού θὰ φανῇ παρᾶξένο, εἶνε τὸ λευκὸ. Τώρα μάλιστα τὸ καλοκαίρι, ἓνα λευκὸ φορεματάκι, γαρνιρισμένο μὲ κόκκινο, εἶνε ἡ πὸς χαριτωμένη τουαλέττα γιὰ μὴ μελαχροινὴ.

Τὰ χρομίματα πού πρέπει ν' ἀποφεύγουν ἀπόλυτως ἢ μελαχροινές, εἶνε: Τὸ καφέ σκούρο, γιὰτὶ μοντανεῖ ἐξαιρετικά τὸ δέμα, τὸ μὸς καὶ τὸ γκρι. Τὰ χρομίματα πού χωρὶς νὰ τὶς ἀδικούν, δὲν τὶς κολακεῖν καὶ πολὺ, εἶνε τὸ πράσινο, τὸ μπλε καὶ τὸ μπλε.

***

Ὅτι εἶνε γιὰ τὶς μελαχροινές τὸ κίτρινο, εἶνε γιὰ τὶς ξανθές τὸ μπλε. Φέτος μάλιστα πού τὸ χρομί αὐτὸ εἶνε τόσο πολὺ τῆς μόδας, μὰ ξανθιά μπορεῖ νὰ τὸ φορέσῃ σ' ὅλες του τὶς ἀποχρώσεις, μὲ τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Τὸ μαρρόν ἐπίσης κολακεῖν πολὺ τὶς ξανθές. Τὸ μὸς ταιριάζει ὡσαύτως στὶς ξανθές ὄμοια, ἀπαιτεῖ ὅμως πολὺ φρέσκο δέμα καὶ γι' αὐτὸ μόνον ἢ νέες πρέπει νὰ τὸ φοροῦν.

Γιὰ τὶς καστανές μὲ τὸ λευκὸ δέμα, τὸ πὸς ταιριαστὸ χρομί εἶνε τὸ πράσινο. Ὁχι ὅμως τὸ λαχανὶ πράσινο.

Τὸ μαῖορο εἶνε ἓνα χρομί πού πηγαίνει σ' ὅλες ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐξαιρετικὰ μελαχροινές. Γενικά ὅμως ἢ μελαχροινές, ὅταν φοροῦν μαῖορα, πρέπει νὰ γαρνίρουν τὸν λαμὸ μ' ἓνα λευκὸ γιακά ἢ ἓνα πλαστοῦν.

Αὐτές εἶνε μὲ λίγα λόγια ἡ στοιχειώδεις συμβουλές γιὰ τὴν τουαλέττα σὰς. Ἄν ὅμως τύχει νὰ ἔχετε μερικὲς ἀπορίες σχετικὰς μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ, μπορεῖτε ν' ἀπευθυνῆτε ἐλεύθερα στὴ «Φίλη σὰς», ἢ ὅποια θὰ ἀσπασθῇ μεγάλη εὐχαρίστησι ἂν μπορέσει νὰ σὰς φανῇ ὁποιοδήποτε χρῆσιμη.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ὁ Γκαῖτε κι' ὁ γυιὸς τῆς φίλης του κ. Στάιν.
(Ἔργο τοῦ Κάρλ Μουτῆλιους).